

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek

w sprawie z powództwa A. Z.
przeciwko [...] Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi
Inwestycyjnemu Zamkniętemu w W.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 9 stycznia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) oddala wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powódka A. Z. złożyła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 kwietnia 2015 r., oddalającego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 11 czerwca 2014 r., którym oddalono powództwo przeciwko [...] Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu z siedzibą w W. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności.

Sąd Najwyższy, oceniając - na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. - skargę kasacyjną z punktu widzenia podstaw przyjęcia jej do rozpoznania, zważył:

Celem skargi kasacyjnej jest ochrona interesu publicznego polegającego na ujednoliceniu orzecznictwa sądów i rozwoju judykatury. Sąd Najwyższy nie jest

trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia. Jego rola nie polega zatem na korygowaniu ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa, nawet gdyby one rzeczywiście wystąpiły. W ramach tzw. przedsądu Sąd Najwyższy bada, czy wskazano i należyte umotywowano przyczyny powołane w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. czy występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przyczyny te mają wykazać występowanie kwestii istotnych dla interesu publicznego, uzasadniających przystąpienie do rozpoznania tak szczególnego środka prawnego. Wniosek o przyjęcie do rozpoznania jest oddzielną jednostką redakcyjną skargi kasacyjnej, uregulowaną w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Wymogiem formalnym skargi jest zatem oznaczenie przyczyny i zamieszczenie odnoszącego się do niej uzasadnienia. Nie jest wystarczające odwołanie się do uzasadnienia podstaw skargi kasacyjnej, nawet jeżeli zawiera ono treściowo tożsame argumenty (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08; z dnia 10 marca 2016 r., II CSK 10/16 - nie publ.). Ograniczenie kognicji Sądu Najwyższego wynika stąd, że orzekanie w przedmiocie przyjęcia następuje na innym etapie postępowania, na posiedzeniu niejawnym w innym składzie, jak merytoryczne rozpoznawanie skargi kasacyjnej (art. 398¹⁰ zd. 2 k.p.c.).

Przedstawiona skarga oparta jest na przyczynie wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Dla skutecznego powołania się na oczywistą zasadność skargi konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, mającej charakter oczywisty, widoczny *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2016 r., IV CSK 729/14 oraz z dnia 15 lipca 2015 r., IV CSK 17/15 - nie publ.). Musi być oczywiste, że zachodzi naruszenie prawa, zauważalne bez głębszej analizy, przesądzające o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, nie publ.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Sam zarzut uchybienia (nawet

oczywistego) treści określonego przepisu (przepisów) nie wystarcza dla przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, nie publ.). Musi ono pozostawać w bezpośrednim związku z rozstrzygnięciem. Skarżący powinien przywołać konkretne przepisy prawa, którym - jego zdaniem - Sąd drugiej instancji uchybił oraz przytoczyć odpowiednią juretryczną argumentację odnoszącą się do oczywistości ich naruszenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 listopada 2013 r., I UK 214/13, nie publ.).

Skarga nie czyni zadość tym wymaganiom. Skarżąca powołała dwa, niezależne od siebie, argumenty. W pierwszej kolejności zwróciła uwagę, że na wcześniejszym etapie postępowania w sprawie orzekał ten sam sędzia, który uczestniczył w składzie rozpoznającym sprawę w drugiej instancji. Nie odpowiada to prawdzie, gdyż sędzia W. K. orzekała jedynie w postępowaniu zabezpieczającym, pozostającym w związku z niniejszą sprawą, nie uczestniczyła w wydaniu merytorycznego rozstrzygnięcia w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Taka koincydencja nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 49 k.p.c., zgodnie z którym wyłączeniu podlega sędzia, w stosunku do którego zachodzi okoliczność skutkująca powstaniem uzasadnionych wątpliwości co do bezstronności. Udział sędziego w postępowaniu zabezpieczającym dotyczącym tych samych podmiotów nie jest wystarczający i nie potwierdza kwalifikowanej niezgodności rozstrzygnięcia z prawem, wymagana w odniesieniu do przesłanki oczywistej zasadności. Skarżąca wskazała ponadto na rażące, jej zdaniem, naruszenie art. 65 i 508 k.c. polegające na przyjęciu, że nie doszło do zwolnienia z długu, podczas gdy zostało ono dokonane. Takie twierdzenie wskazuje na subiektywność oceny opartej na własnym stanie faktycznym sprawy, konkurencyjnym wobec ustaleń poczynionych przez sąd *meriti*. Pomija bowiem i nie przedstawia żadnych rzeczowych argumentów uzasadniających stanowisko co do wadliwości ustalenia treści oświadczenia Banku i jego interpretacji, a następnie braku podstaw do odmowy zastosowania art. 508 k.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. Uwzględniając rodzaj sprawy, charakter roszczenia i sytuację majątkową skarżącej odstąpiono od obciążenia jej zwrotem

kosztów zastępstwa procesowego strony pozwanej, o zasądzenie których wniosła w odpowiedzi na skargę kasacyjną (art. 108 § 1 w zw. z art. 102 i art. 398²¹ w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.).

jw